

Elméletileg ki lehetne egyensúlyozni
Egy Potosi alatt elhelyezett tű hegyén.

Ahol is, mióta a cég fogta magát és elköltözött,
manapság nem lakik senki,

csak az őr egy elhagyatott bánya fölött.
„Éjszaka – mondja – az élet itt elég magányos.”

Carl Dennis

AFORIZMA

Élj úgy, mintha minden napod az utolsó lenne –
Ezt a parancsot jegyezte fel Marcus Aurelius
A naplójába, nehogy elfelejtse,
Hogy ő is – hiába a szerencse fia – halandó,
És hogy bármilyen adományt is szánt neki a sors,
Már megkapta, mégpedig sokszorosan.
De ha túlságosan szó szerint veszed ezt az aforizmát,
És a reggeleidet az akaratoddal való vacakolásnak szenteled,
A délutánjaidat és az estéidet pedig annak, hogy elbúcsúzz
A barátaidtól és a családotól – meg fogod bánni.
Az ügyvéded hamarosan nem fog időpontot adni.
A szeretteid hamarosan elbújnak előled a vécébe,
Amikor meghallják súlyos lépteidet a verandán.
Aztán szép lassan a házad is lepusztul.
Ha ez az utolsó napom – mondod majd magadban –,
Mínek pocsékoljam az időt az ablakok szigetelésére,
Ároktisztításra vagy a kocsifelhajtó javítására?
Ha nem akarod, hogy örökösöd elátkozzák a napot is,
Amikor először nyitottad ki Marcus naplóját,
Vedd úgy, hogy csak így értette: mindennap találj egy órát
Arra, hogy megadj valami tartozást vagy megbocsáss,
Hogy bocsánatkérő vagy köszönőlevelet írj.
Ne szégyellj néhány nyomot hátrahagyni arról,
Hogy azt remélted, élsz is a pillanat mögött.
Ne szégyellj egy hét hónappal későbbre szóló koncertjegyet,
Sőt, két jegyet, mintha abban reménykednél,
Hogy addig találkozol valakivel, aki szívesen elmegy majd veled,
Két jegyet az első sor környékére, hogy ne maradj le egyetlen
hangról sem.